

ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1847 Ο Φρεντερίκ Σοπέν με τον τσελίστα Ογκίστ Φρανσόμ παρουσιάζουν το νέο του έργο Σονάτα για τσέλο και πιάνο σε σολ ελάσσονα, έργο 65 στο διαμέρισμά του στο Παρίσι.

1864 Κατά τη διάρκεια του αμερικανικού εμφυλίου, το υποβρύχιο των νοτίων Χάνλεϊ επιτίθεται κατά του πολεμικού Χαουζοτόνικ των Βορείων. Και τα δύο καταλήγουν στο Βυθό.

1871 Ο πρωσικός στρατός παρελαύνει νικητής στο Παρίσι, μετά την επικράτησή του στον Γαλλο-Πρωσικό Πόλεμο.

1914 Οι Βρετανίδες σουφραζέτες επιτίθενται και καταστρέφουν τα τζάμια της οικίας του Βρετανού υπουργού Εσωτερικών και πυρπολούν τις εγκαταστάσεις ενός ομίλου αντισφαίρισης, διεκδικώντας δυναμικά και βίαια δικαίωμα ψήφου.

1922 Σύναξη ντανταΐστών στο καφενείο Closerie des Lilas στο Παρίσι, με αντικείμενο τη διαμάχη μεταξύ του Αντρέ Μπρετόν και του Τρισταν Τζαρά για την αρχηγία του κινήματος.

1982 Ο πολιτικός γάμος καθιερώνεται στην Ελλάδα ως ισόκυρος με τον θρησκευτικό.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1821 Λόλα Μοντέζ, ιρλανδή ηθοποιός και χορεύτρια

1877 Αντρέ Μαζινό, γάλλος πολιτικός. Ως υπουργός Πολέμου της Γαλλίας δημιούργησε τα περίφημη οχυρωματικά έργα που έφεραν την ονομασία Γραμμή Μαζινό.

1963 Μάικλ Τζόρνταν, παλαίμαχος αμερικανός καλαθοσφαιριστής του NBA.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1600 Τζορτάνο Μπρούνο, ιταλός φιλόσοφος.

1673 Ζαν Μπατίστ Ποκελέν, γνωστότερος ως Μολιέρος, γάλλος συγγραφέας.

1982 Ισραελ Λι Στράμπεργκ, ηθοποιός και σκηνοθέτης του θεάτρου.

Η καθιέρωση του Πολιτικού Γάμου

Το 1982 εισήχθη και στη χώρα μας ο πολιτικός γάμος, 200 χρόνια μετά την καθιέρωσή του από τη Γαλλική Επανάσταση. Έως τότε ίσχυε η υποχρεωτική ιερολογία του γάμου (θρησκευτικός γάμος), που είχε καθιερωθεί με Νεαρά του αυτοκράτορα Λέοντος ΣΤ' του Σοφού το 893 μ.Χ. («Μη ερρώσθαι τα συνοικέσια ἀνευ της ιεράς ευλογίας»).

Μία πρότη απόπειρα για την εισαγωγή του πολιτικού γάμου στην Ελλάδα είχε γίνει στις 10 Μαρτίου του 1926 από τον Υπουργό Δικαιούντης, Ιωσήφ Κούνδουρο, αλλά η πρότασή του απορρίφθηκε από τον δικτάτορα Θεόδωρο Πάγκαλο. Στη συνέχεια, απασχόλησε και τη νομοπαρασκευαστική επιτροπή του Αστικού Κώδικα τη δεκαετία του '30, χωρίς τελικά να υιοθετηθεί.

Η ελληνική πολιτεία, αναγνωρίζοντας μόνο τον θρησκευτικό γάμο έως το 1982, παραβίαζε τη θεμελιώδη αρχή της θρησκευτικής ελευθερίας και δημιουργούσε μία σειρά από προσωπικά αδιέξοδα σε αλλόθροσκους, άθεους και όσους ήθελαν να συνάψουν τέταρτο γάμο.

Η αναγνώριση του πολιτικού γάμου στην Ελλάδα ήταν μία από

τις πρώτες αποφάσεις που έλαβε πιο υπό τον Ανδρέα Παπανδρέου «Κυβέρνηση της Αλλαγής». Μία βαθιά εκσυγχρονιστική μεταρρύθμιση, αλλά και μία πράξη συμβιβασμού με ένα προαιώνιο θεσμό, όπως η Εκκλησία.

Θεσμοθετήθηκε με τον νόμο 1250/82 (ΦΕΚ Α 46/07.04.1982), που κατέσπεσε ίσου κύρους τον πολιτικό και τον θρησκευτικό γάμο (διαζευκτικό σύστημα), χωρίς ο νομοθέτης να προχωρήσει στο υποχρεωτικό του πολιτικού γάμου, όπως ζητούσε η προοδευτική διανόση και ήταν το καθεστώς στις Δυτικές Χώρες. Μεγάλη ήταν η αντίδραση στο χώρο της Εκκλησίας, που οποία κάμφθηκε από τη διάθεση συνδιαλλαγής του τότε αρχιεπισκόπου Σεραφείμ.

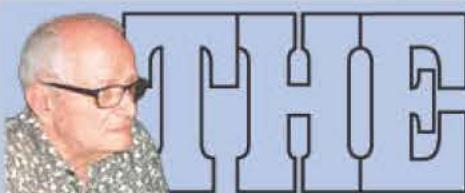
Το σχετικό νομοσχέδιο εισήχθη προς συζήτηση στη Βουλή στις 17 Φεβρουαρίου 1982 και ψηφίστηκε στις 22 Μαρτίου, με τις αρνητικές ψήφους της Νέας Δημοκρατίας. Με το Προεδρικό Διάταγμα 391 (ΦΕΚ Α 73/18.06.1982) καθορίζονται οι λεπτομέρειες για την τέλεση του πολιτικού γάμου. Ο πρώτος πολιτικός γάμος στην Ελλάδα έγινε στις 18 Ιουλίου του ίδιου χρόνου στο χωριό Φραντάτο της Ικαρίας, μεταξύ της ντόπιας Σταματούλας

Πλακίδα και του Δημήτρη Μαύρου από τη Νάξο.

Σε επίπεδο δημοφιλίας, η κυριαρχία του θρησκευτικού γάμου έναντι του πολιτικού υπήρξε σχεδόν απόλυτη μέχρι την αλλαγή του αιώνα, με το ποσοστό των θρησκευτικών γάμων να ξεπερνά το 90% του συνολικού αριθμού τους. Η θρησκευτικότητα του λαού μας, αλλά και η τάση επίδειξης του νεοέλληνα, λόγω και της λαμπρότητας της τελετής, συνέβαλαν στη συντριπτική αποδοχή του θρησκευτικού γάμου από την ελληνική κοινωνία. Από την άλλη πλευρά, οι δημοτικές αρχές, που έχουν αναλάβει την τέλεση των πολιτικών γάμων, τον αντιμετώπιζαν μάλλον ως μία απλή διεκπεραιωτική πράξη, όπως η έκδοση ενός πιστοποιητικού.

Τα πράγματα άρχιζαν να αλλάζουν από τα πρώτα χρόνια του 21ου αιώνα. Ο πολιτικός γάμος άρχισε να κερδίσει σταδιακά έδαφος και το 2012 έγινε η μεγάλη ανατροπή, βοηθούσης και της οικονομικής κρίσης. Σύμφωνα με στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής (ΕΛΣΤΑΤ), που ανακοινώθηκαν την 1η Αυγούστου του 2013, οι πολιτικοί γάμοι ξεπέρασαν για πρώτη φορά τους θρησκευτικούς (51,8% έναντι 48,2%).

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

Ο Γιώργος Χατζηβασίλης επιλέγει για σας «το ψυχογράφημα» του Αθηναϊκού Τύπου

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΜΗ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Καθώς ο οκόντων εκλογών κατακάθεται και στην Ελλάδα αρχίζει να βρίσκει διαύλους επικοινωνίας με την Ευρώπη και τους δανειστές, θα ήταν χρήσιμο να ξεκαθαριστεί κάτι: στις 25 Ιανουαρίου η εντολή του εκλογικού σώματος αφορούσε την αλλαγή κυβέρνησης. Οχι την αλλαγή καθεστώτος.

Ομως η προσπάθεια της νέας κυβέρνησης να «ποινικοποιήσει» τις ενέργειες της προκατόχου της – χαρακτηριστικά τα όσα είπε ο Πρωθυπουργός για την παράταση του Μνημονίου κατά τη δευτερολογία του στις πραγματικές δηλώσεις – υποδηλώνει αυτό ακριβώς: τη

διάθεσην του ΣΥΡΙΖΑ να θεωρεί εαυτόν όχι ως φυσιολογική συνέχεια στο πλαίσιο της εναλλαγής στην εξουσία, αλλά ως τον φορέα μιας «διαφορετικής» εξουσίας, που έχει δικαίωμα να ισοπεδώνει σε όλα τα επίπεδα τους πολιτικούς του αντιπάλους. Είναι μια θεωρία που πάει να γίνει πράξη στη λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης με καπέλωμα της δημοσιοϋπαλληλίας, στο όνομα της οποίας όμως προεκλογικά το κυβερνών κόμμα.

Παράλληλα είναι προφανές ότι η ευφορία που – πρόωρα ή όχι – προκάλεσε στην κυβέρνηση και στην ελληνική κοινωνία η πρώτη προσέγγιση με τους δανειστές

στις Βρυξέλλες – δεν πρέπει να εκληφθεί ως λευκή επιταγή για τα επόμενα βήματα. Ούτε ως αφορμή για έναν ιδιότυπο αριστερό ρεβανοισμό. Η κυβέρνηση έχει βεβαίως – όπως όλοι – το δικαίωμα να επιλέγει τους εκθρούς της. Η συγκυρία όμως είναι τέτοια, που δεν της δίνει το δικαίωμα να επιλέγει τους φίλους της. Χρειάζεται τη μεγαλύτερη δυνατή στήριξη. Και για να το επιτύχει πρέπει να πολιτευθεί ως κυβέρνηση – όχι ως καθεστώς. Η για να το πούμε αλλιώς, επικαλούμενοι έναν συμπατριώτη του Ματέο Ρέντοι, τον Αντόνιο Γκράμοι, «τομή στη συνέχεια», σύντροφο!